

[Guldberg.]

ikke er til afstemning, er ligningslovforslaget til afstemning, og dér har man fastsat, hvad parcelhusejerne skal bløde i mere indkomstbeskatning og henvist til forholdene på udlejningsmarkedet, hvor man også vil gennemføre en generel huslejeforhøjelse, der mange steder vil være 20 pct. oveni til staten.

Nu sætter man spørgsmålstegn ved dette, og jeg gør opmærksom på, at kommer den generelle huslejeforhøjelse til afstemning her på et senere tidspunkt i næste samling, vil venstre gå imod den. Skulle det flertal, der nu har forligt sig om det, komme på andre tanker, er de velkomne dertil, og vi håber meget, de vil. Men jeg vil gerne bede om i dag både fra socialdemokratiet og socialistisk folkeparti om et tilsagn om, at i så fald er forudsætningen for den ændring af ligningsloven, som de nu vil gennemføre med deres flertal, faldet væk. Da må den forhøjelse af indkomstbeskatningen for folk i egen bolig indrettes efter, hvad der måtte ske af korrektioner her. Jeg vil gerne have et tilsagn om, at dette er i orden. Det må være rimeligt. Det er i forvejen ikke rimeligt, at vi skal stemme om den ene del af en så stor historie og så ligesom lade det ligge.

Jeg beder om, at vi får en klar udtalelse fra de to partier om dette spørgsmål.

Dahlggaard: Jeg skal første sige om lovforslag nr. 191 om ændring af lov om boligsikring, at det radikale venstre ikke betragter dette forslag som et led i den buk, der har at gøre med den langsigtede boligpolitik, og vi agter ved tredje behandling at undlade at stemme om det.

Så vil jeg gerne om de to andre lovforslag og i tilknytning til den aftale, der er truffet mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti om den langsigtede boligpolitik, sige følgende:

Det har i hele efterkrigstiden med undtagelse af socialistisk folkepartis været samtlige partiers officielle mål efterhånden at nå frem til en ophævelse af de ekstraordinære boligrestriktioner. Netop nu har regeringen fundet tiden inde til at foreslå og gå ind på, at boligrestriktioner skal genindføres i de dele af landet, hvor de er ophævet, og at restriktioner skal være en varig bestanddel af boligpolitikken fremover.

Man vil give det almenyttige byggeri, der i tidens løb har indlagt sig store fortjener, men som så sandelig også har store synder på sin samvittighed, betingelser, der gør det muligt for disse selskaber at lade hånt om de almindelige økonomiske vilkår for produktion og omsætning her i landet.

Det lader sig ikke skjule at når der ikke har været mulighed for at finde frem til fælles løsninger mellem regeringen og bl. a. det radikale venstre, er det ikke større eller mindre detaljer der har skilt os. Nej, vi har simpelt hen sigtet i helt forskellig retning. Hvis ikke regeringen er aldeles viljeløs i sin boligpolitik — og det er den ikke, vistnok ikke i hvert fald — er det klart, at når den har kunnet deltage i en aftale med socialistisk folkeparti af det indhold, som vi nu har kendskab til har der ikke på noget tidspunkt været mulighed for at nå til enighed mellem socialdemokratiet og det radikale venstre om en boligpolitik, der pegede i principielt anden retning.

Det radikale venstre stiler mod en markedsorienteret boligpolitik med indbyggede sociale hensyn og en betydelig aflastning af samfundsøkonomien, herunder af de offentlige finanser. Vores boligpolitik som er fremlagt her i folketetinget, og som på alle tænkelige måder er bragt til offentlighedens kundskab, indeholder mange enkeltheder, som også regeringen kan bruge i sin politik. Vores boligpolitik indeholder bl. a. mange upopulære ting, som også regeringen anser for nødvendige.

Selvfølgelig har regeringen gerne villet opnå vort medarbejderskab om netop disse fælles enkeltheder. Man ville bl. a. gerne have vor medvirken til de lovforslag, der er til behandling i dag. Men man ville ikke — eller kunne ikke — gøre de indrømmelser på andre punkter, som var nødvendige, for at vi skulle kunne bevare vort boligpolitiske sigte. Man ville botanisere sig frem til skiftende flertal. Man vidste, at det var en tankegang, det radikale venstre ikke kunne tilslutte sig. Man vidste, at når vi ikke kunne tilslutte os denne tankegang om skiftende flertal, skyldes det, at vi har opfattet den rolle, regeringen har tildelt os, sådan at vi skulle medvirke til at indføre ny beskatning og ophæve tilskud til forskellige dele af boligsektoren. Når vi så havde gjort det, skulle regeringen og socialdemokratiet med andre